

NAMAZ MÜCAHİTLERİ

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 21.02.2010 tarihli (100.) Hayat Rehberi Dersi'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vesselamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ alihi ve sahibihi ecmaîn.

Değerli Kardeşler,

Kur'an-ı Kerim'den sonraki en muteber ikinci hadis kitabımız olan Sahih-i Müslim'den Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in hayatına ait bir kesiti beraberce dinleyelim. Daha sonra bize bırakacağı mesajı, bırakacağı dersi de mütalaa ederiz. Hadis-i şerifin metninden tercüme yapıldığı gibi okuyacağım. Hepimiz dikkatlice dinlemeye çalışalım.

Cabir bin Abdullah radiyallahu anh rivayet ediyor: "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz ile beraber Cüheyne isimli bir kabile ile savaşıyorduk. Bizimle Cüheyneliler çetin bir savaş yaptılar. Öğle namazını kılmıştık. Müşrikler bizi görünce kendi aralarında dediler ki: "Bunlara topluca saldırırsak bunları yok edebiliriz." Cebrail bunu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'e bildirdi. O da bize bunu anlattı. Müşrikler kendi aralarında şöyle karar vermişler: "Bu adamlar yani Müslümanlar çocuklarından çok sevdikleri bir namaz kılıyorlar, onlar bu namazı kılarlarken biz işlerini bitirelim." İkinci vakti gelince Peygamber aleyhisselam bizi iki saf yaptı. Müşrikler ise bizimle kible arasında kalıyorlardı. Peygamber aleyhisselam tekbir getirdi. Biz de tekbir getirdik. Rükû yaptı, rükû yaptık. Sonra secde etti. Birinci saf onunla secde etti, onlar secdeden kalkınca ikinci saf secdeye vardı. Ardından birinci saftakiler geri çekildiler. İkinci saftakiler öne geçti, onların yerini aldı. Peygamber aleyhisselam tekbir getirdi biz de tekbir getirdik. Rükû yaptı, rükû yaptık. Sonra secdeye vardı birinci saftakiler onunla secdeye vardılar, ikinci saftakiler ayakta kaldı. Ardından ikinci saftakiler de secde etti. Onların secdesinden sonra herkes oturdu; Peygamber aleyhisselam selam verdi." Bu Müslim'in 1943. hadis-i şerifidir.

İmam Buhari'nin Sahih'inden Ubeydullah ibni Abdullah ibni Utbe isimli sahabinin bir hatırasını dinleyelim. Bu da İmam Buhari'nin 687. hadis-i şerifi: "Bir gün Âişe radiyallahu anhanın yanına vardım. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in vefatına sebep olan hastalığı çektiği günler hakkında bana bilgi vermesini istedim. Bana şunları anlattı: "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in hastalığı ve ızdırabı iyice artmıştı. Bize cemaatin namazı kılıp kılmadıklarını sordu. Biz kılmadıklarını, onu beklediklerini söyleyince: "Öyleyse bana biraz su hazırlayın." buyurdu. Hazırladığımız su ile boy abdesti aldıktan sonra yerinden zorlukla doğrulup kalkmaya çalıştı fakat bayıldı. Ayıldıktan sonra bize yine cemaatin namazını kılıp kılmadıklarını sordu. Biz: "Kılmadılar ey Allah'ın Resûlü, sizi bekliyorlar." deyince bizden su hazırlamamızı istedi. Oturup getirdiğimiz su ile boy abdesti aldı. Sonra yerinden zorlukla kalkmaya çalıştı fakat bayıldı. Ayıldıktan sonra bize tekrar cemaatin namazını kılıp kılmadıklarını sordu. Biz, "Kılmadılar ey Allah'ın Resûlü sizi bekliyorlar." dedik. Bunun üzerine bizden yine su hazırlamamızı söyledi. Oturup boy abdesti aldı ve yerinden zorlukla kalkıp doğrulmaya çalıştı ancak yine bayıldı. Ayıldıktan sonra bize tekrar cemaatin namazını kılıp kılmadıklarını sordu. Bu sırada ashap, mescide toplanmış yatsı namazını kılmak için Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'i bekliyorlardı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, namazı kıldıramayacağını anlayınca Ebubekir'e namazı kıldırması için haberci gönderdi. Haberci Ebubekir'e: "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in emri var, senin cemaate namaz kıldırmanı istiyor." dedi. Bunun üzerine pek yufka yürekli ve duygusal bir insan olan Ebubekir, Ömer'e: "Haydi namazı sen kıldır." dedi. Ancak

Ömer radiyallahu anh: “Sen bu göreve daha layıksın.” dedi. İşte o günden sonra namazları Ebubekir kıldırması.

Bir gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz kendisini iyi hissettiği için iki kişinin kolları arasında odasından çıkıp öğle namazını kıldırarak üzere mescide gitti. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi taşıyanlardan biri Abbas'tı. Ashap o sırada namaza başlamıştı ve Ebubekir, namazı kıldırıyordu. Resûlû Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in teşrif buyurduğunu fark eden Ebubekir, geri geri çekilmeye başladı. Ancak Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, ona işaret ederek yerinde kalmasını istedi ve kollarına girdiği kimselere “Beni Ebubekir'in yanına oturtun.” buyurdu. Onlar da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in emrini yerine getirip onu istediği yere oturtular. Ubeydullah bin Abdullah şöyle demiştir: “O zaman Ebubekir oturarak namaz kılmakta olan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'e uymuştu cemaat de Ebubekir'e uymuştu.”

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in hayatından iki hatıra naklettik. Biri Sahih-i Müslim'de diğeri Sahih-i Buharî de ve diğeri hadis kitaplarında geçiyor. Yani bu herhangi bir Ramazan sayfasında çıkmış dini fıkra, dini makale falan değil. Hadisten, Buharî'den ve Müslim'den söz ediyoruz.

Birinci vakıa nedir? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz ve ashabı, Cüheyne isimli bir isimli kabile ile savaştılar. Resmen savaş yapılıyor. Öğle namazı vakti olunca ashabı kiram Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle beraber namaza duruyorlar. Müşrikler o esnada ezan okuyup namaz kılan İslam ordusunun açığını yakaladıklarını hissediyorlar. “Bunlar ezan okununca namaza başlayınca çoluk çocuklarından çok sevdikleri bir işi yapıyorlar demek ki” diye düşünüyor “bunlar bir daha namaz durduklarında bu işi bitiririz biz, topluca bunları imha ederiz.” diye plan yapıyorlar. Bunun üzerine Cebrail aleyhisselam onların bu planını Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'e haber veriyor. Cebrail aleyhisselam ne diyor: “Siz öğleyi kılarken böyle plan yaptılar. İkinciye kılarken sizi topluca imha edecekler. Haberiniz olsun.”. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz ne yapıyor bunun üzerine? “Çocuklar namazı sonra kılarız, bu adamların niyeti çok kötü, Allah için cihada devam.” demiyor. İkinci vakti gelince aynı yerde: “herkes namaza’ diyor ama şu tedbiri alıyor:

Tek saf hâlinde namaza kılıyorlardı. İki saf yapıyor ashabı kiramı. Müşrikler karşıdalar. Tam yüz yüzeler müşriklerle çünkü kible müşriklerden yana. Kibleye dönünce müşriklerle yüz yüze gelmiş oluyorlar. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz öne geçiyor, arkasındaki bir saf oluyor. Onun arkasında ikinci bir saf oluyor. İki safılık bir cemaat yapıyor onları. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz tekbir alıyor. Topluca tekbir alıyorlar. Ama secdeye giderken ikinci saf secdeye gitmiyor. Tedbir olarak karşıdaki düşmanı gözlüyor. Düşman, bunların topluca secdeye gittiği pozisyonu yakalayamamış oluyor bu sefer. Birinci saftakiler secdeden kalkınca ikinci saftakiler secdeye gidiyorlar. Namazı bu şekilde kılıyorlar. Bu şekilde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz o günden sonra yirmiyeye yakın namaz kılmış.

Buldukları yer bir piknik yeri değil ailece bir ziyarete falan gittikleri bir yer değil. Ticaret için bulunmuyorlar. O esnada yeryüzünde ezanlar kıyamete kadar susmasın diye en şerefli iş olan cihadı yapıyorlar. Belki de orada ordudaki mücahit sahabiden milyarlarca daha fazla melek var. Yer orada, gök orada, Arş'ın gözü orada böyle bir esnadalar ve yeryüzünün azgın putperest müşriklerinden bir grupla savaşıyorlar. Ama müşriklerin planını bir dedikodu olarak yani askeri istihbaratla filan da öğrenmiyorlar. Müşriklerin bunlar secdede iken topluca üzerlerine ok yağdırıp hepsini imha edeceklerine dair bilgiyi de istihbarattan değil Cebrail'den öğreniyorlar. Cebrail: “Aralarında böyle konuşurlar, sizin ikinci namazını kılmanızı bekliyorlar.” diyor. Buna rağmen; yeryüzünde namaz ayakta

kalsın diye, ezan okunsun, Kur'an kıyamete kadar baki olsun diye yola çıkmış olan o ordu, ikinci namazını ertelemiyor. Namaz içinde bir sürü tedbir alınıyor. Arka saf secdeye gitmiyor, gözlemci olarak karşıdakileri gözlüyorlar. Karşıdakiler de: "Bu adamlar öğleyi kılarırken topluca yere kapanıyorlardı, şimdi niye kapanmadılar." diye düşünürlerken aralarında namaz bitiyor. Ardından da Allah zaferini nasip ediyor.

Bu böyleyse Müslüman yazlığına giderken: "bizim biletimiz namaz saatine rastlıyor, namazı sonra kılsak olur mu" diye sorar mı? Bu ikindiye bırakmayan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Ümmet'inden birisi misafiri geldiği için namaz bırakabilir mi?

Kardeşler,

Namaz, namaz ibadet filan değil din. Namazsız İslam'ın hiçbir değeri yok. Misafir için, arkadaş için, imtihan için bırakılan namaz, bizim Müslümanlığımızı tartışır. Tekrar ediyoruz: Cabir bin Abdullah radiyallahu anh bize müthiş bir uyarı yaptı. Nasıl bir pozisyonda iken aleyhisselatu vesselam Efendimiz namazın varlığıyla oynamadı. Ashabı üzerinde namaz içinde tedbir aldı ama namazın vaktini bile geciktirmedi. "Ya şunların işini bitirelim, akşama daha var, akşam vaktinde kılarız." demedi. Ne diyor Cabir bin Abdullah: "İkinci vakti olunca namaza geçtik." diyor. "Biraz daha gidelim, şunların zaten son nefesi." demedi. Bu, bu Ümmet'in namazı nasıl görmesi gerektiğini anlatan belgedir. Kızımızı isteyene hangi gözle bakacağımızı gösteren belgedir. Kız istemeye gelindiğinde diplomaya, işe, arabaya bakan insanın; itikadı, din anlayışı, hayat anlayışı bizi alakadar etmiyor. Ama bu hadis-i şerif bizim mesela: "Mahalle camisinde ezan okundu, namaz kılınıyor siz zile şimdi bastınız. Geliş saatiniz cemaate önem vermediğinizi gösteren bir saat. Dolayısıyla ilk eksi puanı aldınız, bizim kızımızın evlenmeye niyeti yok." diyebileceğimiz kıvamı gösteriyor. Hem Müslüman, hem hacı, hem İslamcı, hem Şeriatçı hem de yaptığı düğün akşam namazının kaçmasına neden oluyor. Sonra da Allah'tan huzur ve bereket istiyorsun. Namaz İslam'ın ta kendisidir. Namazsız Müslüman, günde beş defa Rabb'ikle savaşan Müslüman'dır. Günde bir vakit namazı kaçırın günde bir defa Allah'a savaş ilan etmiş insandır. İsyen etmiş insandır.

İkinci hatıra Ubeydullah bin Abdullah'a ait hatıra: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz abdest alıp namaza gidecek durumda değil. Abdest, vücudundaki harareti söndürmüyor boy abdesti, gusül abdesti alıyor kendine gelebilmek için çünkü baygın. Gusül abdesti alıyor. Ayağa kalkmaya çalışırken bayılıyor. Bir daha, bir daha, bir daha. Üç defa bayılıyor ama: "Cemaat namazı kıldı mı?" diye soruyor. Biz, hastanede ziyaret için sıra beklerken cemaati değil namazı kaçırıyoruz. Nasıl olsa cenaze namazı kılınırken bir caminin musallasında "şefaate ya Resûlullah" dedin mi şefaatin kapıları açılıyor, göklerden şefaate düşüyor ama senin Peygamber'in üç defa baygınlık geçirdiği hâlde 'cemaat, namaz' diye kelimeleri konuşuyor. Namaz 'çok önemli bir ibadet' filan diyemeyiz. Namaz; önemli, iyi, kaliteli çok güzel, sevap; böyle kelimelerle anlatılır bir ibadet değildir. Namaz dindir, namaz cennettir, namaz Allah'ın rızasıdır. Değil savaş sahnesinde, ölüm döşeginde bile -ki Efendimiz aleyhisselatu vesselam o döşeginden kalkmadı bir daha- düşünülmesi gereken bizim yegâne imanî varlığımızdır.

Eğer çocuklarımızın diploması, diploma endişesi onların buluş çağına geldiği hâlde, hâlâ namaz kılmamalarından daha önemli bir endişe ise o zaman bu hatıraları gömecek bir yer bulamayız. Çocuklarımızın namazlı olup olmaması, kızlarımızın namazlı olup olmaması diplomaları kadar, çeyizleri kadar, düğünleri kadar, evleri kadar, evlilikleri kadar bizi endişelendirmiyorsa biz, Cabir bin Abdullah'ın hatırasını nereye gömeceğiz? Eğer bir baba umreye gidince, onun geride kalan çocukları

kontROLSÜZ kaldıkları için namazı terk edeceklerse bir ay baba umrede annenin de gücü yetmediğinden dolayı baliğ çocukları sabah namazına kalkamayacaklarsa o baba: “Ben umremi, bu çocuklar namaz şuuruna erinceye kadar erteliyorum.” diyemiyorsa... Çünkü çocuğun sabah namazına kalkmasıyla senin umreye gitmen arasında dağlar kadar demeyeceğim farzla sünnet kadar fark var. Dağlar kadar değil.

Senin çocuğunun bir sabah namazına kalkması, bir sabah namazını kılması; yüz kere umre, bin kere tavaf yapmandan daha değerlidir, daha önemlidir. Çünkü namaz farz. Eğer bir baba, bu şuurda değilse ve çocuğunu telefonun, internetin başına bırakıp umreye gidiyorsa Cabir bin Abdullah'ın bu hatırasını nereye gömecek? Senin Müslim'in kitabını, Buhari'nin kitabını yakman gerekiyor, tarihe gömmen gerekiyor. Demek ki sen, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in huzuruna selam vermeye çıkarken, geride üç-beş çocuğunun namaz kılmadan sabahlayacağını düşünmeye beynin yok. Sana Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem çıkıp da: “Çocukların durumu nasıl, bugün sabah namazını kıldılar mı?” diye sormadığını zannediyorsun. O zaman bu ziyaretin adı 'umre ziyareti' değil 'umre ile oyalanma' ziyaretidir. Hâlâ sabah namazının değerini anlamamış, öğle namazının kıymetini anlamamış bir Müslüman olarak umreyi kendine alet etmiyor olman gerekiyor.

Kardeşler,

İşte Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz burada. O namazın Peygamber'i, namaz mücahidi. Cihaddan namazı anlamış. İşte Peygamber'imiz burada, ashabı da burada. Ashabı da burada...

Yine Cabir bin Abdullah radiyallahu anh 'Zatürrika' isimli savaşa ait bir hatıra anlatıyor: Müşriklerden birisi isabet alınmış, öldürüldü. Onun akrabaları da öldürülenin intikamını almadan yaşamayacaklarına yemin etmişler. Savaşı mağlup bitirmişler. Bu esnada Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de akşam molası vermiş. Sahabiden iki kişiyi nöbetçi seçmişler. Biri ensardan biri muhacirden iki sahabi 'biz bekleriz' demişler. Onlar da istirahat çekilmişler. Nöbetçilerden ensar, muhacire: “Ben beklerim, sen biraz istirahat et.” demiş. O da yaslanmış, istirahat ediyor. Bir taşın üzerine koymuş kafasını orada istirahat ediyor. Diğer sahabi de: “Boş beklemeyeyim, namaz kılayım.” diye düşünmüş. Kibleye dönüp namaza durmuş. Bu akrabası öldürülen de: “En azından bir nöbetçilerini yakaladım bunların.” demiş. Uygun bir yere geçmiş. Tutmuş okunu atmış. Ok gelmiş, sahabinin karnından girmiş. Sahabi namaz kılıyor. Diğer nöbetçi sahabi de istirahat ediyor. Tutmuş eliyle oku çıkarmış. İntikam için bekleyen bakmış ki ölmedi, bir ok daha atmış. Onu çıkarmış. Bir ok daha atmış. Bu sefer rükûya gitmiş, secdeye gitmiş ama kan kaybettiğinden secdeden kalkamamış. Diğer sahabi iniltilere uyanmış. Bir bakmış ki kanlar içinde yerde yatıyor. Düşman da diğer nöbetçi de uyandı diye kaçmış gitmiş. “Subhanallah, ne yaptın sen? Niye beni uyandırmadın.” demiş. “Namaz kılıyordum, zammı sureyi kesmek hoşuma gitmedi.” demiş.

Ebu Davud'dan 198. hadis-i şerifi anlatıyorum. Ramazan hikâyesi anlatmıyorum hadis-i şerif anlatıyorum. Ebu Davud rahmetullahi aleyh 'kan akınca namaz nasıl bozulur, bozulmaz' buna örnek olarak anlatıyor. Tabi onlar için doğal bir olay. Yani bunu cihad hareketinde anlatmıyor. Kan akınca namazın bozacak mısın, bozmayacak mısın onu anlatıyor.

Şu hâle bakınız: Peygamberleri böyle, ona gerçekten iman etmişleri de böyle. Üç ok yemiş, okları karnından çıkarıyor, onu sivrisinek kaşıntısı gibi görüyor. Yanındaki nöbetçiyi dürtse: 'uyan' dese ya da en azından caiz bir şey bu zammı sureyi sesli okusa da nöbetçi uyanırsa. Sesli okumak

namazı bozamaz. 'Subhanallah' de uyanın nöbetçi. Zaten o taşın üstünde, karga gibi uyuyor; uykuya dalmış değil. Nitekim hafif inleyince uyanmış. Lakin iman başka bir şey. Bunlar, namazda hayat bulmuşlar demek ki. Hayat bulmuş namazda, ok isabet etmiş, gözü çıkmış, kolu kopmuş; namazda önemli şeyler değil bunlar. Peygamberleri bu, ona iman eden sahabisi de bu. "Zammı sureyi bölmek hoşuma gitmedi." demiş. Namaz budur. Bu namaz üzerinden cihad yapılır. İşte bu sahabi, namaz mücahidi. Allah ondan razı olsun. Namazı ciddiye almış. Ölecek, kanı akacak, onun için dert değil. Namaz bölünür mü?

Kardeşler,

Çok enteresan Müslim bin Yesar isimli tabiinden bir zat var. Herhâlde çok pinpirik, sert bir baba. Çocuklarına demiş ki: "Çocuklar evde gürültü falan yapıyorsunuz ben rahatsız oluyorum, ben namazdayken ne yapacaksınız yapın" demiş. Bu cümle ne kadar ters değil mi? Hacı neneler, namaz kılacakken kapıları kapatıyor. "Gidin bahçeye namaz kılalım" diyor. Neden? Çünkü bir 'hık' etse çocuk, namaz bozuluyor. Bu ne diyor: 'Yahu gürültü yapmayın, ben ihtiyar adamım, ben namaz kılacağım zaman oynayın' diyor. Ne demek bu? O namaza başladı mı, 'Allahuekber' dedi mi evde kim var, kim yok bilmiyor. Otomatik kendini Kâbe'ye bağlamış. Onun derdi namaz. Namazdan başka derdi yok. Çocuklar oynamış, gürültü yapmış, ayağına basmışlar, önünden geçmişler; bunlarla ilgisi yok. Şu cümleyi bir kenara yazalım arkadaşlar: "Siz ben namaza başlayınca oyuna başlayın." diyor. "Ben yaşlıyım, rahatsız oluyorum." Namazda gelinebilecek noktayı gösteriyor. Namaz mantığı budur. Namaz bu... Ne zaman namaza durursan ne kadar kaşınacağın şey varsa senin aklına geliyor da iki de bir sağını solunu kaşıyorsan o başka bir tür. Namaza başlayınca mübarek uyuz oldu sanki orayı kaşı burayı kaşı. "Ben namaza başlayınca istediğinizi yapın." diyor. Biri de namaza başlayınca Rabb'yle baş başa kalıyor ev yıkılsa haberi olmayacak.

Nitekim Abdullah bin Zübeyr, secdedeyken şiddetli yağmurda sel oluyor. Bu secde pozisyonunda Kâbe'nin etrafında selden dönmeye başlıyor. Âişe Annemizin yeğeni Abdullah bin Zübeyir... Annesi diyor ki: "Yavrum, bu selde boğulacaksın diye korktum." "Secdede Allah'la beraber olduğum an, sel mi düşünecektim ben" diyor. İbadet zevki, namaz zevki... Güneşin altında yanıyor; namazda onu hissetmiyor, selde boğulacak; namazda olduğu için anlamıyor. Kulak meselesi kardeşler, kulak meselesi. Ömer bin Hattab radiyallahu anh, bir gün sabah namazında birisini bulamamış. Aksilik birisi lazım ona. "Filanca nerede?" demiş. Demişler ki: "Bilmiyoruz." "Bulun gelin evinden." demiş. Adam apar topar gelmiş, sırlıklam meğer sıtmaya yakalanmış; hasta adam. "Neredeydin sen sabah namazında?" demiş. "Hâlimi görüyorsun, sen çağırдың da geldim. Fena hastayım" demiş. "Demek biri çağırınca geliyorsun, Allah çağırınca niye namaza gelmedin?" demiş. "Allah çağırınca gelmedin ama?" demiş.

Kardeşler,

İman meselesi, bakiş meselesi... Hayatı namazın etrafında döndürmekle, namazı sorun olarak hayatın etrafında döndürmek arasındaki fark bu. Mesela; -çok enteresandır- misafirlikte ezan okunuyor. "Şu namazı kılalım da rahat otururuz." diyor. Bu ne demek? Çok korkunç bir cümle bu: "Ödeyelim rahat edelim." Peygamber'imiz de şöyle demiş; "Bilâl çok bunaldım. Bir ezan oku da namaz kılalım." demiş. O rahatlamak için diğeri de: "Çay sıkıntımız olmasın, çay soğumasın. Namazı kılalım, namazdan sonra rahat edelim." diye namaz kılıyor. Sorun; namaz. Namazı engel olarak görüyor. Ödeyelim bitsin; zoraki ödenen bir vergi gibi. Bu mantık meselesi çok önemli kardeşler. Namazın farzlarını, sünnetlerini, vaciplerini anlatmıyorum. Namaz dinimizde nereye oturması

gerekiyor, onu anlatmaya çalışıyorum. Bizden önceki gerçek övgüye layık olmuş o mücahitler, namaz mücahitleri bu seviyeye nasıl gelmişler onu anlatıyorum.

Ashabi kiramdan Haris ibni Hassan radiyallahu anh genç birisi. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin son günlerinde akıl baliğ olmuş, evlenmiş, evlendiği gece sabah namazına gelmiş. Mescitte: “Ya karını mı beğenmedin, bu gece niye mescide geldin?” diye takılmışlar. Hadis-i şerif anlatıyorum arkadaşlar, tarih bilgisi vermiyorum. O da bir dik durmuş: “Evlendiysem sabah namazını kaçırayım mı? Bana sabah namazını kaçırttıran kadına lanet olsun.” demiş. Genç, delikanlı ama sabah namazını kaçırıcaksam niye evleneyim diye düşünmüş. “Sabah namazını kaçırtan kadın, düşmandır.” diye düşünüyor. Bu namazla yaşayan mantık kardeşler.

Şimdi çok enteresan bir örnek vereceğim. Hani Emeviler zalim vs. diye bir yargara var ya Emeviler kötü isim olarak akla geliyor; zulmettiler diye konuşuluyor. Kökü olan laflar ama uluorta konuşulacak şeyler değil. Bir örnek vereceğim: İyi Emevi olan Abdülaziz bin Mervan var. Emevilerin büyüklerinden diyelim, Ömer bin Abdülaziz’in babasıdır. Mısır’da vali iken ‘zalim’ diye lanse edilmişlerden birisi. Ömer bin Abdülaziz’i sekiz yaşındayken hadis öğrensin diye Medine’ye göndermiş. Oradaki tuttuğu hocasına namazına dikkat et diye tembih etmiş. Hoca da bir gün beklemiş ikinci namazına gelmemiş veya geç gelmiş. “Neredeydin oğlum?” demiş. “Hizmetçi saçlarımı tarıyordu. Onun için geç kaldım.” demiş. O da babasına mektup yazmış. “Ömer namaza geç kaldı” diye. Medine’den Mısır’a mektup yazmış, bu mahalleden şu mahalleye değil. Arada yaklaşık iki bin metre yol var. Muhtemelen gemi yolculuğuyla götürülüyor. Abdülaziz bin Mervan tutmuş Medine’ye adam göndermiş. Adama tembih etmiş: “Medine’ye gideceksin. Ömer’i bulacaksın. Ömer, hizmetçisi saçını tararken namaza gitmemiş. İlk işin saçını kesmek olsun, sifıra vurmak olsun. Sonra: ‘niye namaza gitmedin’ diye sor.” demiş. O da Mısır’dan kalkmış Medine’ye gelmiş, Ömer’in kafasını sifıra vurmuş: “Niye namaza gitmedin? Baban soruyor.” demiş. “Gerek kalmadı ki sebebini götürdün.” demiş. Yani bizim tarihte “zalim, zulmetti” dediğimiz adamın bile namaza bakışına bakın. Namazı nasıl görüyor? Dokuz yaşında çocuğu, hizmetçisi olan, debdebeli bir hayat yaşayan dokuz yaşında çocuğun, hizmetçisi saçını tarıyor. Sebebi çocuk mescide yakışıklı çıkacak. Zavallı çocuk, sanki yetmiş yaşında bir ihtiyar cuma namazını kaçırmış gibi yargılanıyor. İkinci namazına geç kalmış. Zulmün ayyuka çıktığı dönemde bile namaz, bir numara.

Benim hacı efendim Emevi zalimleri falan diyor ama kendisi çarşı pazarda, Cidde’de dolaştığı için Harem-i Şerif’te namaza gitmiyor. Ama burada bana “Emeviler zalim adamlar” diye konferans veriyor. Ama o zalim denen adam dokuz yaşında ikinci namaza geç gelen çocuğunun saçlarını sifıra vuruyor. Buradan Mekke’ye gitmiş Kâbe’de bir namaz, yüz bin yazılıyor diye. On vakit kaçırmış. “E neredeydin?” “Bir şeyler bakıyorduk çarşıda.” Namaz nerede duruyorsa aslında ben oradayım. Öyle musalla taşında ağıt yakmakla, övgülerle vs. ile Müslüman cennete atlayıp gitmiyor. Kuş olup cennete gitmek nerede bu dünyada? Evimizde namaz nerede duruyor? Seccadeler ne işe yarıyor? Kaç kişi, ne zaman namaz kılıyor? Evimizde randevular namaza bağlı mı? “Öğle namazının akabinde, öğle namazından hemen sonra” diye niye randevu veremiyoruz? Çünkü bizim “öğle namazı arkası” kelimesi iki saatlik bir zamanı kapsıyor. Öğleyi ezan hemen okununca kılmıyorum ki. İkindiye kadar herhangi bir zaman dilimi öğle sonrası olduğu için öyle randevu olmaz ki.

Randevularımız namaza göre değil de “saat bir buçukta”. Tamam, daha doğru oluyor. Hâlbuki: “Öğle namazının hemen ardından.” demem yeterli olmalı. Çünkü “öğle birde ise yirmi dakika da namaz, biri yirmi geçe buradayım” demektir ama namazım esnek; iş bitecek, çay molası bitecek,

telefonları bitecek, o arada da cep telefonum çalmayacak ve ben namaza gideceğim. Böyle bir yuvarlak zemin üzerinde duruyorsa namaz; Allah katında benim iddialarım, çok iyi hocalar olmam, çok güzel konuşmalar yapmam, evliyadan olmamın hiçbir değeri yok ki. Cihad meydanında bile, büyük bir komplonun ortasında bile namaz bölünmemiş biz, misafirden dolayı hatta her şey bir kenara, film bitene kadar namazı erteler mi Müslüman hiç? Televizyondaki program bitene kadar namaz ertelenebilir mi? Bu ne melanet bir şeydir.

Said ibni Müseyyeb Allah ondan razı olsun tabiinin büyük kadrolarından. Zehebi: ‘Seyyidü’t-Tabiin” diyor. “Tabiinin efendisi” demek... Nasıl ashabi kiramın büyüğü Ebubekir radiyallahu anhtı, tabiin neslinin yani ashaptan sonraki büyük neslin de en büyüğü Said ibni Müseyyeb’dir. Allah ondan razı olsun. Diyor ki çocuklarına nasihat ederken: “Yavrum tam elli yıldır ben kimsenin kafasını görmedim namazda.” diyor. Hadi bakalım bu bilmeceyi çözelim. “Elli yıldır kimsenin kafasını görmedim.” diyor. Çünkü hep birinci safta namaz kılmış. Sadece caminin duvarını görmüş. Demek ki elli yıl hiç iftitah tekbiri kaçırmamış ve ikinci safa hiç düşmemiş. Çünkü samimi bir Peygamber başlısı. Ne diyor hep Peygamber’i aleyhisselatu vesselam: “Eğer Müslümanlar, birinci saftaki sevabın kıymetini bilselerdi birinci safta namaz kılmak için kura çekmek zorunda kalırlardı, izdiham olurdu.”

Şimdi Cuma Namazı’na gidiyorsun cami tıka basa dolu. Ne edeceğiz? Ön saflarda kimse yok. Herkes kapının kenarına yerleşmiş. Çünkü yangın olursa deprem olursa hemen kaçacak ve içeride öne gidenden daha fazla vergi alıyorlar, mecbur arka koltuklarda oturuyor. Ne aşk bu ya! “Hadi cemaat, bir ileri gidiyorsunuz.” diyorsun cami yarısına kadar boşalıyor. Çünkü herkes arka koltuklarda oturmuş. Ben onu koltuk diye lanse ediyorum çünkü ön saflarda yaslanacak yer çok az. Hatta ne enteresan; ayakkabılığın dibinde, kokunun dibinde oturup da bir saf ileri gitmiyor. Ben tiyatro anlatmıyorum değil mi kardeşler? Hayali bir şey anlatıyorsam en yakın Cuma Namazı’nda bir test yapabilirsiniz. O takım elbiseyle ayakkabılığın yanında oturma bari ya! Yağmurlu günde her gelen ayakkabısını senin üzerine damlatarak gidiyor.

Kardeşler,

Bu bir anlayış meselesidir. Amr bin Abdullah radiyallahu anh üçüncü nesilden büyük bir zat, ağır koma hâlinde, artık ayakları filan soğumuş, ölüm döşeğinde. İnsan ölünce önce ayakları, uç organları soğumaya başlıyor. Ayakları soğumaya başlamış, o arada akşam ezanı okunmuş. “Beni salla malla camiye götürün.” demiş. “Baba sen camiye zor gideceksin. Sana teyemmüm aldırırım.” demişler. O da: “Ruhum hâlâ içimde. ‘Allahuekber’ dendi. Ben evde duramam.” demiş. Tutmuş çocukları birinci safa getirmişler. Birinci rekâtın rükûsuna kadar dayanamamış gitmiş. Maksudı Rabb’ine namazda kavuşmaktı; kavuşmuş. Başı filan ağrımıyor. Ölmek üzere, can çekişiyor. Ölmek üzere iken bile Rabb’inin davetine icabet etmemekten korkuyor. İman bu! Namazı oturttuğumuz yer bu olmalıdır.

Aziz Kardeşler,

Ben sizleri ayıplayıp kendimi ne kadar namaz düşkünü olduğumu göstermiyorum; bundan Allah’a sığınırım. Aynı sürüngeçte ben de bulunuyorum ama bu bir işin aslının nasıl olduğunu söylememize engel olmamalı. Mesela; kendimizi toplu olarak siyasetle, dünya gündemiyle, Kudüs’le ilgilenmekle avutuyoruz. Mesela; filanca adam tespih çekiyor, teheccüde kalkıyor ama “Kudüs” desen bilmiyor. Onu basit görüyoruz, dünya olayları ile ilgilenmiyor. Ama şöyle bir soru zihnimde, hep soruyorum. Mesela; Fatih Sultan Mehmet, İstanbul’u fethederek Peygamber müjdesine nail oldu.

Müslümanların gönlünde taht kurdu. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in hasretini giderdi. Efendimiz'in iki hasreti vardı: bir Pers İmparatorluğu'nun bir de İstanbul'un İslam toprakları olması. Sekiz asırlık bir hasreti gerçekleştirdi. Bu da Sultan Fatih'e nasip oldu. Elli günden fazla bir zaman surların dibinde aç, susuz, ölüm tehlikesiyle uğraştılar. Bir pazartesi günü fetih müyesser oldu. Yoruldular mı? Ne demek yoruldular mı? Herhâlde otele gidip, dinlenip sabah da savaşa gelmedi. Bir aydan fazla bir zaman çadırında ha vurdu ha kırdı. Her gün yaralı geliyor, ölü geliyor yani ölümcül bir esnada yoruldular. Ertesi gün "Ayasofya camidir bundan sonra." dediği günün ertesi günü, iki aylık yorgun. İki aydır Edirne'den öküzlerin üstünde apar topar İstanbul'a geldiler. Ormanlardan yollar yapıldı. O meşakkatten sonra yorulduğu için sabah namazını kılmamış olsaydı...

Fethettiği yerde milyarlarca kere 'Allahuekber' diye ezan okundu. Hâlâ da okunuyor. Ertesi gün sabah namazını kaçırıyorsa Fatih Sultan, kıyamet günü: "Ya Rabb'i! On binlerce caminin yapıldığı şehri fethedip Müslümanlara hazırladım. Bir sabah namazını konuşuyorsun, ayıp ya. Bir sabah namazı mı konuşulur bu kadar? Sürümden gitti işte o." diyebilir miydi arkadaşlar? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, Cüheyne ile savaşırken diyebilirdi mi? "Biz zaten namaz için buradayız, biz zaten ezan için buradayız." diyebilirdi mi? Sultan Fatih bir sabah namazı kaçırıyorsa kaçırılmışsa eğer, kıyamet günü: "Fethe helal olsun canım, İstanbul'u fethettiniz bir namaz nedir." denecek mi ona? Onun Peygamber'ine dendi mi ki Fatih'e denecek? Asla! Namaz, namazdır. Ne İstanbul'u fethetmek ne dünyayı kurtarmak ne Kudüs'ü kurtarmak bir sabah namazı asla etmez. Asla etmez ama yüz sabah namazı da Kudüs'ü gereksiz hâle getirmez. O başka bir şey... Her taş yerinde ağır. Kudüs senin davan yine, eğitim senin davan yine ama namaz namazdır. Namaz başka, o başkadır. Ramazan'da orucu iki saat fazla tutup: "Onun yerine teravihe saysın melekler." diyebiliyor musun? Onun yeri başka, onun yeri başka.

Kardeşler,

Bu mantık içimize yerleştirilmelidir. Namaz bizim dinimizdir. Namaz bizim ruhumuzdur. Bu anlayışa sahip olmalıyız. Sabit bin Nemmarî diye bir zat var. Adamın duasına dikkat ediniz. Kafasını çözmeye çalışıyorum bu tiplerin. Diyor ki bir gün: "Allah'ım kabirde bir iş yapmak nasip olacaksa eğer sen kabirde de bir iş yapmayı bir kuluna nasip edeceksen bırak beni namaz kılayım orada da Rabb'im."

Kardeşler,

Bu ne anlayıştır? Ben: "Şu ölünceye kadar bir namaz kaçırmasam." diye düşünüyorum. "Ölünceye kadar namaz kaçırmayayım." düşünüyorum. O ne düşünüyor? Hızını alamamış: "Bırak kabirde de kılayım." diyor. İşte bu bir anlayıştır, bu bir zevktir. Demek ki bunun kıldığı namaz "Yav şu namazı kılalım rahat çay içeriz." dediği namaz değil. Bu namazdan hayatı anlıyor, bunun tansiyonu namazla inip çıkıyor. Bunu Allah kime veriyor? Kim isterse ona veriyor. Kim neyin üzerinde ömür çürütürse sonunda ona ulaşıyor. Bunun derdi namaz, demek bunun mezarını rahat namaz kılsın diye dikey yapmak lazım. Melekler bıraksa orada da devam edecek demek ki ediyordur da. O kıyamete kadar namaz hâlinedir. Onun cesedinin çürüyüp gittiğine bakmayın. Herkesi Allah arzusuyla yaşıyor, arzusuyla öldürüyor, arzusuyla diriltecek.

Meşhur Sahih-i Buhari'nin müellifi Muhammed bin İsmail el-Buhari rahmetullahi aleyh bir gün talebelerinin yanında açık bir yerde namaz kılıyor. Namaz esnasında selam vermeden önce gömleğinin altı kıpkırmızı oluyor. Talebeler müdahale edecekler, ne olduğunu da anlayamıyorlar. Ne

oldu bu adamın vücudunda? “Üstad! Vücudun hep kan oldu.” diyorlar. “Ben de epey acı hissettim.” diyor. Kaldırıyorlar gömleğini; on yedi yerden eşek arısı sokmuş. Sokmuş, patlatmış vücudunu. Kan içinde gömleği. “Üstad! Hissetmedin mi?” demişler. “Hissettim ama Kamer Suresi’ni okuyordum, bölemedim onu.” demiş. On yedi yerden arı sokmuş. Tabi şunu da söylemek lazım; cep telefonu çalsa bozardı namazı. Cep telefonu çalmamış. Arı vızıltısı cep telefonuna benzemiyor.

Kardeşler,

Ne hâlimiz var bizim? Herhangi bir camide bando gibi dungur dungur müzik sesinden namaz kılamiyorsun. Benim aklım almıyor. Biz namaz mı kılıyoruz? Sonra bir Müslüman'ın telefonu müzik temposuyla çalar mı ya? Bu ne hâldir ya? Bunun otuz tane zil çeşidi var. Müzik sesi olarak Bula bula bu bandoyu mu buldun? Hadi camiye gelirken kapatmayı unuttun diyelim. Hadi insansın unuttun yani o da ayıp bir şey. Bir Müslüman olarak biz namazımıza ne kadar değer verdiğimizizi cep telefonundan ölçüyorum, benim cep telefonum da anlatıyor. Ondan sonra camide kimse kimseyi de ayıplamıyor. O da eskidendi, ilk günlerinde: “yahu kapatsanıza telefonu” filan deniyordu. Şimdi kimse demiyor. İmamın da müezzinin de cemaatin de çalıyor. Telefon olmasa hayat yok zaten.

Bir de çok daha enteresan Cuma Namazı’nda gözlerimle gördüm. Adamın telefonu çaldı. Namazdan sonra çıktı: “Tamam, bekleyin, geliyorum.” dedi. Alimallah, benim telefonum Cuma Namazı saatinde çalacak ve ben o insanla kıyamete kadar bir daha konuşacağım. Cuma saatinde beni arayan Müslüman olamaz ki. Dünyanın diğer ucundan beş saat önceden cuma kılınmış bir yerden arayabilir beni. Ben İstanbul’dayım sen de İstanbul’dan beni arayacaksın. Velew ki çocuğum olsun. Demek ki çocuğuma ben Cuma Namazında “Dünya yıkılsa babam Cuma’dadır muhakkak.” diye inandıramamışım. Ben helak oldum o zaman. Bir erkek namaz saatinde telefonla aranır mı? Tabi o muhakkak camiye tesadüfen gitmiştir. Camiye gideceğine dair kimsenin bir teminatı yok ki. Namaz zevkimiz başka bir şey kardeşlerim. Biz, bu namazı zevke döndürmek zorundayız.

Meşhur Tasavvuf Büyükleri’nden Şirazi isimli bir zat var Allah ona rahmet etsin. Allah dostlarından tasavvuf ehli bir insan, reklamcı değil. Bir gün çocukları onu arıyorlar. “Neredeydin?” filan diyorlar. “Şuradaydım, buradaydım.” diyor riya olmasın diye. Çocuklar da merak ediyorlar. “Baba endişelendirme bizi.” diyorlar. “Yavrurum diyor, beni kaybettiğinizde caminin dışında aramayın. Ben ya camide olurum ya mezarda olurum.” diyor. Bu ne kadar hoş bir şey ya... Bu ne müthiş adres bu ya. “Ya camideyim ya mezardayım.” diyor.

Kardeşler,

Burada anlattığım menkıbeler, menkıbe değil. İmam Zehebi’nin Siyeru’l A’lami’n Nübela adlı kitabından derledim bunları. Böyle hikâye anlatmamaya özellikle özen gösteriyorum. Bunlar kaynağı, ravisi olan, senet silsilesi olan bilgiler. İmam Zehebi de kimden, nereden duyduğunu söylüyor. Ben sözü özetlemek için burada kısaltıyorum.

Bir meselemiz var kardeşler, namaz cihadını zevkle yapma meselesi. Namaz mücahidi olmamız gerekiyor. Çocuklarımız: “Babam camide değilse mezardadır muhakkak.” demelidirler. Dünyanın öbür ucundaki insan: “İstanbul’da şu an akşam namazı saati boşuna bu adamı aramayalım.” demelidir. Bu güveni, bu telkini yapmalıyız.

Şimdi kardeşler, müsaadenizle Cabir bin Abdullah’ı tekrar okuyalım. Ne demek istiyormuş Cabir bin Abdullah anlamaya çalışalım. Aynı hadis-i şerifi tekrar okuyalım: “Resûlullah sallallahu aleyhi

ve sellem Efendimiz ile beraber 'Cüheyne' isimli bir kabile ile savaşıyorduk. Bizimle çetin bir savaş yaptılar. Öğle namazını kılmıştık. Müşrikler, bizi görünce kendi aralarında dediler ki: "Bunlara topluca saldırırsak bunları yok edebiliriz." Cebrail bunu Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme bildirdi. O da bize bunu anlattı. Müşrikler kendi aralarında şöyle karar vermişler: "Bunlar namazı çocuklarından çok sevdiklerine göre biz namaz anında bunlara saldıralım. O zaman işlerini bitiririz." İkinci vakti gelince Peygamber aleyhisselam bizi iki saf yaptı. Müşrikler ise bizimle kıble arasında kalıyorlardı. Peygamber aleyhisselam tekbir getirdi biz de tekrar tekbir getirdik. Rükû yaptı biz de rükû yaptık. Sonra secde etti. O secde edince birinci saftakiler onunla secde etti. Onlar secdeden kalkınca ikinci saftakiler secdeye gittiler. Ardından birinci saftakiler geri çekildi. İkinci saftakiler öne geçti, onların yerini aldı. Peygamber aleyhisselam tekbir getirdi biz de tekbir getirdik. Rükû yaptı biz de rükû yaptık. Sonra secdeye vardı birinci saftakiler onunla secdeye vardılar, ikinci saftakiler ayakta kaldı. Ardından ikinci saftakiler de secde etti. Onların secdesinden sonra herkes oturdu. Peygamber aleyhisselam selam verdi." Sahih-i Müslim, Salatu'l Müsafirin 57. bölüm, 1943. hadis-i şerif. Aynı hadis-i şerifin farklı rivayetleri: Buhari'nin 4129. hadisi, Ebu Davud'un 1237. hadisi, Tirmizi'nin 565. hadisi, Nesai'nin 1535. hadisi, İbni Mace'nin 1256. hadis-i şerifidir. Herhangi bir hikâye anlatmadık. Ne konuşuyoruz? Ashabı kiramın verdiği bilgiyi, en muteber ilim kitaplarından öğreniyoruz.

Ubeydullah bin Abdullah'ın Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in Hanımı, Anamız Âişe radiyallahu anhaya ait bir hatırayı nakledişini tekrar dinliyoruz: "Bir gün Âişe radiyallahu anhanın yanına vardım. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem vefatına sebep olan hastalığı çektiği günler hakkında bana bilgi vermesini istedim. Bana şunları anlattı: "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hastalığı ve ızdırabı iyice artmıştı. Bize cemaatin namazı kılıp kılmadıklarını sordu. Biz, kılmadıklarını, onu beklediklerini söyleyince: "Öyleyse bana biraz su hazırlayın." buyurdu. Hazırladığımız su ile boy abdesti aldıktan sonra yerinden zorlukla doğrulup kalkmaya çalıştı ama bayıldı. Ayıldıktan sonra bize yine cemaatin namazını kılıp kılmadıklarını sordu. Biz: "Kılmadılar ey Allah'ın Resûlü! Seni bekliyorlar." deyince bizden su hazırlamamızı emretti. Oturup getirdiğimiz su ile boy abdesti aldı. Sonra yerinden zorlukla kalkmaya çalıştı fakat bayıldı. Ayıldıktan sonra tekrar cemaatin namazını kılıp kılmadıklarını sordu. Biz: "Kılmadılar ey Allah'ın Resûlü! Sizi bekliyorlar." dedik. Bunun üzerine bizden yine su hazırlamamızı söyledi. Oturup boy abdesti aldı. Ve yerinden zorlukla kalkıp doğrulmaya çalıştı ancak yine bayıldı. Ayıldıktan sonra bize tekrar cemaatin namazı kılıp kılmadıklarını sordu. Biz: "Kılmadılar ey Allah'ın Resûlü! Seni bekliyorlar." dedik.

Bu sırada Ashabı kiram mescitte toplanmış, yatsı namazını kılmak üzere Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'i bekliyorlardı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, namazı kıldıramayacağını anlayınca Ebubekir'e namazı kıldırması için haberci gönderdi. Haberci Ebubekir'e: "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem emri verdi, senin cemaate namaz kıldırmanı istiyor." dedi. Bunun üzerine pek yufka yürekli ve duygulu bir insan olan Ebubekir, Ömer'e: "Haydi namazı sen kıldır." dedi. Ömer radiyallahu anh: "Sen bu göreve daha layıksın." diyerek onun teklifini kabul etmedi. İşte o günden sonra namazları Ebubekir kıldırması. Bir gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, kendisini iyi hissettiği için iki kişinin kolları arasında odasından çıkıp öğle namazını kıldırma üzere mescide gitti. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi taşıyanlardan biri Abbas'tı. Ashap, o sırada namaza başlamıştı ve Ebubekir namazı kıldırıyordu. Resûlü Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem teşrif buyurduğunu fark eden Ebubekir, geri geri çekilmeye başladı. Ancak Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ona işaret ederek, yerinde kalmasını istedi ve kollarına girdiği kimselere: "Beni Ebubekir'in yanına oturtun." buyurdu. Onlar da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem emrini yerine getirip onu istediği yere oturtular. Ubeydullah ibni Abdullah şöyle demiştir: "O zaman

Ebubekir oturarak namaz kılmakta olan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellee uymuştu. Cemaat ise Ebubekir'e uymuştu." Bu hadis: Buhari'nin 687. hadisi, Müslim'in 935. hadisi, Nesaî'nin 833. hadis-i şerifi olarak dinledik kardeşler.

Şimdi misafirlerden, çocuklarımızın derslerinden, işimizden vakit bulursak namaz kılmayı düşündüğümüz dünyaya doğru açılabiliriz. Namaz, nerede durduğumuzu gösteren en güzel işarettir. Namaza verdiğimiz önem, Allah'ın bize verdiği önemi gösteriyor. Namazdaki huşumuz, namazdaki lezzetimiz, namazla beraber dertlerimizi unutuşumuz, ahirette nerede olacağımızı gösteriyor. Allah yardımcımız olsun.

Velhamdülillahi Rabb'il âlemin.